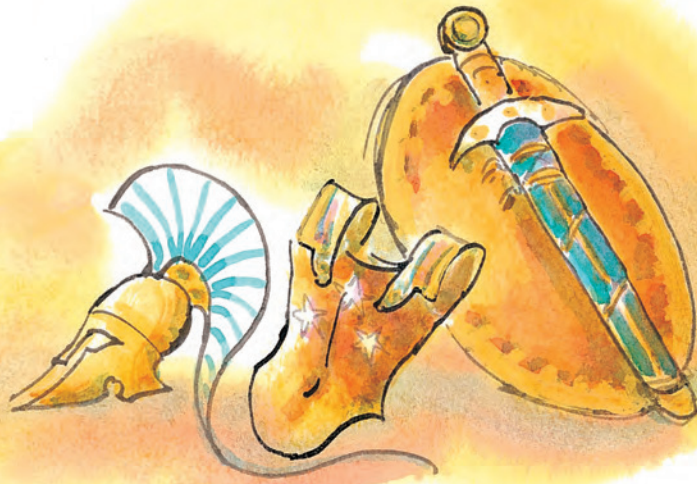

De strijd om Troje

EN DE TERUGKEER VAN DE HELDEN

verteld door Simone Kramer
met illustraties van Els van Egeraat

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

De twistappel	5
Paris, een Trojaanse koningszoon	11
De eed van de Griekse vorsten	17
De verovering van Helena	24
De bondgenoten komen bijeen	30
De list van Thetis	34
De oversteek	39
Tegenwind	45
Agamemnons bedenkingen	53
De aankomst voor Troje	61
Het begin van de oorlog	67
Odysseus 'verraadt' Palamedes	73
Achilleus' wrok	78
Het gevecht tussen Paris en Menelaos	85
Pandaros verbreekt de stilte	92
Opnieuw een tweegevecht	99
Zeus gaat naar de berg Ida	105
Spionnen	111
Hera en Poseidon	117
De dood van Patroklos	123
Het verdriet van Achilleus	129
De grote Hektor	135
Achilleus en Priamos	141
Het einde van twee Griekse helden	148
Philoktetes en de boog van Herakles	155

Het Palladion	161
Een beeld voor Athene?	166
De val van Troje	172
DE TERUGKEER VAN DE HELDEN	180
Menelaos, koning van Sparta	181
Agamemnon, koning van Mykene	188
Diomedes, koning van Argos	193
Idomeneus, koning van Kreta	196
Philoktetes, koning uit Thessalië	200
Odysseus, koning van Ithaka	203
Kalchas de ziener	208

Woordenlijst 213

De twistappel

Aan een van de vele baaien langs de Griekse kust, niet ver van de berg Pelion, zat Peleus op een rots, diep in gedachten. Soms dwaalden zijn ogen over het blauw van de zee, of het wit van de kiezelstenen aan zijn voeten. Maar meestal keken ze recht naar de horizon, alsof daar zijn levensloop te zien was. Het verleden, het heden én de toekomst.

Peleus, een zoon van de koning van Aegina, had al veel meegeemaakt. In zijn jeugd was hij van huis weggelopen, jaloers op zijn oudere broer die de troon zou erven. Sinds die tijd had hij van de ene landstreek naar de andere gezworven. Wilde dieren en armoede hadden hem bedreigd en de vrouwen die hij tegenkwam, hadden hem diep teleurgesteld. De een na de ander had hem bedrogen.

En nu dit!

Peleus stond op en slenterde een eind langs het water. ‘Ga de mooie zeenimf Thetis vangen en trouw met haar.’ Dat was de boodschap die hij van de oppergod Zeus had gekregen.

Zeus woonde op de berg Olympos met een aantal andere goden. Apollo hoorde daarbij, de god van de dichters en de geneeskunst, Aphrodite, de godin van de liefde, de oorlogsgod Ares en nog meer goden en godinnen die voor de Grieken erg belangrijk waren. Maar Zeus was onbetwist de oppergod.

Peleus wist niet of de boodschap van Zeus een gunst, een verzoek of een opdracht was, maar voor trouwen voelde hij bitter weinig. Hij wilde het liefst nooit meer met een vrouw te maken

hebben. En een nimf was niet eens een gewone vrouw, het was een halfgodin. Wie weet wat voor ellende dat zou opleveren! Maar ja... 'Of het nu om een gunst, een verzoek of iets anders gaat,' dacht Peleus, 'een uitspraak van Zeus kan ik niet naast me neerleggen.'

Hij draaide zich om en liep regelrecht naar de grot aan het einde van de baai, waar Thetis altijd haar middagdutje deed.

Een paar meter van de ingang bleef hij aarzelend staan. Nimfen lieten zich niet makkelijk vangen en zeenimfen al helemaal niet! Goden en halfgoden die met water te maken hadden, beschikten over geheimzinnige talenten, dat wist Peleus heel goed. Hij moest het voorzichtig aanpakken.

Op zijn tenen sloop hij de grot binnen. In het schemerdonker tekenden zich de brokkelige wanden af. Veel meer kon hij niet onderscheiden. Maar toen hij wat aan het duister gewend was, zag hij achter in de grot de nimf die roerloos lag te slapen. Haar hoofd rustte op een van haar blanke armen, haar lange blonde haren golfd en over de grond.

Peleus hield zijn adem in. 'Wat is ze mooi,' dacht hij, 'nog veel mooier dan ik me had voorgesteld.' En opeens waren zijn twijfels verdwenen. Hij deed een paar passen naar voren, hij nam de nimf in zijn armen... en toen gebeurde datgene waar hij bang voor was geweest. Thetis werd onmiddellijk wakker en nam een andere gedaante aan.

Eerst veranderde ze in vuur. Felle vlammen sloegen om Peleus' schouders, zijn haren schrooiden, hij kneep zijn ogen dicht, maar hij liet niet los! Vervolgens werd ze een leeuwin, die grommend en brullend hapte naar de keel van haar aanvaller. In doodsangst klemde Peleus het dier zo stevig vast, dat ze beiden naar adem snakten. Het duurde een paar seconden... toen kronkelde er plotseling een giftige slang om hem heen, en daarna had hij een inktvis te pakken die venijnige zwarte wolken op hem afspoot.

Maar het hielp allemaal niets. In welke gedaante Thetis zich ook voordeed, Peleus hield haar in een ijzeren greep en op het laatst liet ze zich zonder verzet in zijn armen hangen. Samen zegen ze neer op de bodem van de grot om daar te blijven liggen in een langdurige omhelzing.

'Thetis, trouw met me,' fluisterde Peleus ten slotte, en tot zijn grote vreugde stemde ze toe.

Het duurde wel een tijdje voor de bruiloft van Peleus en Thetis gevierd kon worden, want het feest vergde nogal wat voorbereiding. Omdat de bruid een nimf was, moesten er namelijk niet alleen stervelingen, maar ook goden worden uitgenodigd.

Op de grote dag was de bruiloftszaal vol feestgangers. Zeus en zijn vrouw Hera waren van de Olympos gekomen, Aphrodite natuurlijk, en Athene, de godin van de wijsheid. Hermes was er, de god van de handel en de reizigers. En verder waren er ook nog goden en halfgoden die niet op de Olympos woonden. Tussen

de gewone stervelingen gingen zij vrolijk pratend en dansend rond. De enige die geen uitnodiging had gekregen, was Eris, de godin van de twist.

‘We kunnen op ons feest geen ruzie gebruiken,’ hadden Peleus en Thetis tegen elkaar gezegd, ‘dus we vragen haar niet.’

Dat was niet zo’n verstandige beslissing geweest! Toen Eris merkte dat ze was overgeslagen, begon ze van woede te koken, en op het moment dat ze zeker wist dat de bruiloft in volle gang was, sloop ze erheen. Ze gluurde om een randje van een gordijn

naar al die mensen en goden, die met elkaar spraken zonder dat er een kwaad woord viel.

‘Dat zal niet lang meer duren,’ mompelde Eris vergenoegd.

Het volgende ogenblik rolde er iets over de vloer van de feestzaal, tot vlak voor de voeten van de zeegod Nereus, de vader van de bruid. Verbaasd raapte hij het voorwerp op. Het was een appel, een gouden appel! In het glimmende oppervlak waren woorden gekrast. ‘Voor de mooiste’ stond er.

Nereus hield de appel omhoog. ‘Voor de mooiste!’ riep hij, en

meteen werd het doodstil. De mooiste. Wie was dat? Thetis, de bruid? Zij was mooi – dat leed geen twijfel – maar niet zo mooi als een echte godin. Tenminste, dat vonden de godinnen zelf.

Met de stilte was het gedaan. De een schreeuwde nog harder dan de ander dat de appel voor haar was, en als een grote kluwen drongen ze allemaal om Nereus heen. Het was een geduw en gekijf van jewelste.

De arme Nereus keek hulpzoekend rond en Zeus vond dat het tijd werd om in te grijpen. Hij stond op van zijn erezetel en schraapte zijn keel. Langzaam werd het voor de tweede keer stil.

‘Luister,’ zei de oppergod. ‘In deze zaal bevinden zich drie godinnen die voor de appel in aanmerking komen. Hera, Aphrodite en Athene. Maar wie van hen de allermooiste is, zou ik niet kunnen zeggen.’

‘Ik wel! Ik wel!’ riepen de aanwezigen, en het gekijf begon opnieuw.

‘Stilte!’ donderde Zeus. Hij had er nu werkelijk genoeg van. ‘Ik geef toe dat het een moeilijke keuze is, maar op deze manier komen we er niet uit. Voor een goed oordeel hebben we iemand van buiten nodig, een sterveling die zo eerlijk is als goud.’ Hij wendde zich tot de god van de reizigers. ‘Hermes, ga naar de berg Ida en haal daar Paris, de zoon van de koning van Troje.’